

midaigi teada anda, kuniile, — aga ära ütle mulle sest, mis sa tahad teha ehet kuhu minna — mite ühe ainsa sõna, ei ma tohi sest midaigi teada!" Prents kuulis pealt, ehmataš, aga jäi pea jälle rahuliseks, tänaš ja läks. Weel hüüdis würst haleda healega ta järel: „Kui Jumal sünd armastab, külalp siis aitab!" Õppetaja läks koju, wöttis ühe leinva, läks wälja ja pööras linna teise otsa poole. Seal, kus eñimest maja nägi lahti olewa, astus siisse ja ika ülesse, kuni katukse al oli ja mitme kraami varjul mahasheitis. Teisel päälval ülem sõitis oma sõawäega linna siisse, paní wahimehi linna wäravate ete ja ulitja-tese ja läks ise würsti juure, waga õppetas- jaat järel kuulama. Würst ütles, et ei tea, kus õppetaja on, aga sõawägi otsigu teda ja wötku elusalt ehet surnust — sest et ta seda ful ei tohiks keeldaa. Nüüd ülem läks solda- titega majast majasse läbi linna, kiskus kam- brid kaetid lahti, otsis üleisel ja al, ja kus siim ei saanud näha ega käsi katsuma, senna

pisteti möökadega siisse. Seda tehti 14 pää- wa, ja waene Prentis velsuppaigal kuulis, mis rahwas sest ulitsate peal rääkis. Kül aeg jäi igawaks, aga ta kannatas, kuni viim- sel päälval otsijad ka senna majasse tun- gijid, kus ta oli. Kui meeste wandumine ja sõariistade kahin ika ligemale tuli, heitis Prents pöliweli maha ja luges, ja lugesed kuulis et waenlane juba ülesse sai, et niiud hukatus ehet ärapeastmine käe oli. Üks sol- dat tuli ja pistis moegaga puude ja kraa- mide siisse, mis õpetaja ees oli. Möök tun- gis läbi ja tema ots oleks otsitud meest haawanud, aga ta sai weel körvale libi- seda. Weel otsiti sün ja seal murkades ja tolmuš, aga asjata; siis hüüdis ülema heäl: „minge nüüd, sün ta ful ei ole!" Läksid ära ja köik jäi waikseks. Ülem ot- sis weel viinised majad läbi ja kui ei leid- nud, kogus oma mehed kolu ja läks sealt linnaast ära, arwates: „wöi ma teda 'p oleks leidnud, kui sün oleks!"